

Adéu-siau, Joan Llopis!

Dm, 26/06/2012 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Aquesta nit passada, amb una pau tranquil·la i esperant ja la fi benaurada, ens ha deixat [un home venerable, en Joan Llopis](#). Els camins periodístics van fer que alguns de nosaltres haguéssim d'anar darrera d'ell, agafant el relleu periodístic en molts llocs, com per exemple en el diari "Avui". Com a bon home que era -tot un cavaller!-, moltes vegades ens havia passat alguna feineta, per anar començant, per anar-te fent un nom. Amb una gran diferència: ell tenia molta més preparació que nosaltres. Era una gran teòleg i sabia el que s'hi amagava darrera de cada paraula, darrera de cada informació. També tenia un altre encert: la manera com explicava les coses, la seva pedagogia. Tants anys de mestratge van fer que les seves explicacions, la manera de dir les coses, el fessin molt diferent a d'altres. Així, proposar-li una col·laboració a Joan Llopis portava garantit l'èxit. Va ser un prolífic escriptor, però al darrera s'hi amagava també un tenaç lector. Reconec que ell tenia una autèntica passió pel món editorial, per això vivia envoltat de llibres.

L'altra vocació d'en Joan era la Litúrgia. No una litúrgia com la que alguns ens volen fer veure ara: la de la recreació en el món de l'estètica restauracionista. No! La Litúrgia d'en Joan Llopis anava a l'arrel profunda del misteri cristià i comprenia des de l'encarnació fins a l'expressió artística. Molts sovint ell es queixava de la mala interpretació de la "participació litúrgica" quan només es parlava de participació en la litúrgia i no es tenia en compte les altres participacions en la comunitat o en l'Església.

Una altra característica d'en Joan era el seu bon humor. Amb ironia però amb finor. Se'n reia, fins i tot d'ell mateix, quan reconeixia que en ell no es complia el "Principi de Peter", que diu que cadascú va pujant segons el seu nivell d'incompetència. "En el meu cas -deia ell- jo vaig començar vinculat a un organisme del Vaticà, el "Concilium", el Consell vaticà per a la reforma litúrgica, creat per Pau VI després del Concili, per no passar el treball a la Congregació de Litúrgia, que estava sota sospita, i treballar així -a nivell mundial- en la reforma de tots els llibres litúrgics. Després vaig anar a petar a un organisme del CELAM (de la Conferència Episcopal Llatinoamericana), a nivell intercontinental, una mica més avall. Després vaig anar a parar a la Universitat Pontifícia de Salamanca, una mica més avall, a nivell peninsular, amb companys com el cardenal Rouco. Després, a nivell regional, vaig anar a la Facultat de Teologia de Catalunya. I, finalment, a l'Institut de Teologia, de nivell local i laical. Tot això, per una banda, m'ha permès no fallar, perquè quan arribes al nivell d'incompetència i et donen un càrrec més important, segur que falles; en canvi, començant per dalt i anant cap avall, acabes trobant el teu lloc".

Gràcies a la seva família, a la seva fidel esposa, Maria Colom; als seus germans i al seu nebot, l'Oriol Izquierdo; i gràcies a Joaquim Gomis, l'actual director de la revista d'informació religiosa "Foc Nou", vaig poder fer-li la darrera entrevista. Tot un honor i ara un orgull. Sé que a ell també li feia il·lusió. Fins i tot, ell mateix -diuen- havia proposat el meu nom. Ara, estic en deute amb ell. Sé que ens ho vam passar bé, mútuament. Però, se n'ha anat i encara ens quedaven moltes coses per fer, no hem pogut presentar [el número de la revista "Foc Nou" on hi apareixia l'extensa entrevista](#). No hem pogut presentar el número que estem preparant

sobre el Concili Vaticà II, en motiu dels 50 anys del seu inici, a l'octubre...

Adéu-siau, Joan! Així ens van acomiadar, després de l'entrevista. I així, també, ens acomiadem ara. Ah! I en el teu cas, no hem de dir allò de les litúrgies civils, quan diuen allò de "siguis on siguis" o "allà on estiguis". No! En el teu cas et podem dir de totes totes: "Que al cel ens puguem veure". Aquell cel que tu tant vas anhelar i aquell cel que tu tan bé vas explicar. El cel que és el fonament últim de tota Litúrgia. Adéu-siau!